

Απ. Πέτρος: Μια δυναμική και θυελλώδης προσωπικότητα (Μέρος 2ο)

/ [Πεμπτουσία](#)

Οι Ιουδαίοι και μάλιστα οι Σαδδουκαίοι συνέλαβαν για δεύτερη φορά τον Πέτρο και τον Ιωάννη και τους φυλάκισαν, για να αποφυλακιστούν όμως με θαυμαστό τρόπο (Πρ. 5, 17-42).

Όλα αυτά και κάποια άλλα γεγονότα, όπως η θανατική τιμωρία του Ανανία και της γυναίκας του Σαπφείρας (Πρ. 5, 1-11) και τα θαύματα που έκαμνε και με τη σκιά του (Πρ. 5, 15-16) μεγάλωσαν πολύ τη φήμη του.

Ο Πέτρος και ο Ιωάννης στάλθηκαν αργότερα από τους Αποστόλους στη Σαμάρεια, όταν άκουσαν ότι εκεί διαδόθηκε ο λόγος του Θεού (Πρ. 8, 14). Στη Σαμάρεια συναντήθηκε ο Πέτρος με το Σίμωνα το μάγο (Πρ. 8, 18-24) και οι δυο Απόστολοι, Πέτρος και Ιωάννης, κήρυξαν το λόγο του Θεού σε πολλά χωριά της Σαμάρειας (Πρ. 8, 25).

Ο Πέτρος, με κέντρο πάντοτε τα Ιεροσόλυμα, πολλές φορές μετέβαινε σε

περιοδείες και επισκεπτόταν τις πλησιόχωρες Εκκλησίες (Πρ. 9, 32). Και ο Παύλος, δυο φορές που ανέβηκε στα Ιεροσόλυμα, συνάντησε τον Πέτρο (Γαλ. 1, 18. 2, 9), τον Απόστολο της περιτομής όπως τον αναφέρει (Γαλ. 2, 7), που μαζί με τον αδελφόθεο Ιάκωβο και τον Ιωάννη θεωρούνταν «στύλοι» της Εκκλησίας (Γαλ. 2, 9).

Σε μια περιοδεία ο Πέτρος θεράπευσε στη Λύδδα τον παραλυτικό Αινέα (Πρ. 9, 32-34) και στην Ιόπη ανέστησε την Ταβιθά ή Δορκάδα (Πρ. 9, 36-42). Πάντως στις περιοχές αυτές προϋπήρχαν Χριστιανοί και δεν είναι ο Πέτρος ο πρώτος ιεραπόστολος των μερών αυτών (πρβλ. Πρ. 9, 32). ο Πέτρος φαίνεται ότι είχε μεγάλα αποτελέσματα στη Λύδδα και Σάρωνα (Πρ. 9, 35). Στην Ιόπη ο Πέτρος έμεινε αρκετές ημέρες (Πρ. 9, 43) και στην Καισαρεία, όπου πορεύτηκε με θεία εντολή, κατήχησε και βάπτισε τον εκατόνταρχο Κορνήλιο και όλους τους δικούς του (Πρ. 10, 1-48).

Όταν γύρισε στα Ιεροσόλυμα εξιστόρησε τα γεγονότα με τον Κορνήλιο και έδωσε απάντηση στους χριστιανούς εκ περιτομής, που δυσσαρεστήθηκαν γιατί βάπτισε τον εκατόνταρχο Κορνήλιο (Πρ. 11, 1-17). Η απάντηση του Πέτρου τους έπεισε ότι ο Θεός δεν είναι μόνο γι' αυτούς αλλά για όλο τον κόσμο, αφού, όπως ομολόγησαν, ο Θεός έδωσε και στους εθνικούς τη δυνατότητα να μετανοήσουν και να κερδίσουν την αληθινή ζωή (Πρ. 11, 18). Το 42 ή 44 ο Ηρώδης Αγρίππας Α' συνέλαβε, μετά τη θανάτωση του Αποστόλου Ιακώβου και αφού είδε ότι αυτή η πράξη άρεσε στους Ιουδαίους, τον Πέτρο και τον φυλάκισε με σκοπό να τον θανατώσει. Ο Θεός όμως τον έσωσε με θαυμαστό τρόπο· τότε ο Πέτρος ήρθε στο σπίτι της Μαρίας, της μητέρας του Μάρκου (Πρ. 12, 1-17). Από εκεί έφυγε και πήγε σ' άλλον τόπο (Πρ. 12, 17).

Ύστερα από αυτά δυο φορές ακόμη γίνεται λόγος για τον Πέτρο. Την πρώτη φορά έλαβε μέρος στην Αποστολική Σύνοδο, το 49 στα Ιεροσόλυμα, όπου ο Πέτρος μαζί με τον Παύλο, τον αδελφόθεο Ιάκωβο και το Βαρνάβα διαδραμάτισαν σπουδαίο ρόλο (Πρ. 15, 14. Γαλ. 2, 7-8). Κατά τη Σύνοδο ο Πέτρος, με τη σύντομη όγδοη και τελευταία ομιλία του στις Πράξεις των Αποστόλων, τάχθηκε με σθένος υπέρ της ελευθερίας των Εθνικοχριστιανών σε σχέση με την περιτομή και τις νομικές διατάξεις και υποστήριξε τη θέση ότι δεν ήταν υποχρεωμένοι οι Εθνικοχριστιανοί να συμμορφώνονται με αυτές γιατί και οι Εθνικοί, όπως και οι Ιουδαίοι, σώζονται μόνον με την πίστη στο Χριστό (Πρ. 15, 1-29).

Και τη δεύτερη φορά ο Πέτρος είχε μια συνάντηση στην Αντιόχεια με τον Παύλο, ο οποίος τον έψεξε γιατί επέδειξε έλλειψη θάρρους και έκανε παραχωρήσεις στους Ιουδαίζοντες σε βάρος των Εθνικοχριστιανών (Γαλ. 2, 11-21). Η χριστιανική κοινότητα της Αντιοχείας ήταν παλιά, έγινε αμέσως μετά το θάνατο του Στεφάνου από Ελληνιστές από την Κύπρο και Κυρήνη και αποτελέστηκε από μεταστραφέντες

Εθνικούς (Πρ. 15, 19-21). Στην Αντιόχεια έφτασε ο Πέτρος με το Μάρκο, λίγο ύστερα από τον Παύλο και το Βαρνάβα. Στη συνέχεια ήρθαν στην Αντιόχεια οι Ιουδαίοχριστιανοί, για τους οποίους μιλάει ο Παύλος στους Γαλάτες (2, 11-13). Ο Πέτρος έμεινε στην Αντιόχεια τον ίδιο χρόνο που ήταν εκεί οι Μάρκος, Παύλος, Βαρνάβας, Ιούδας και Σίλας. Από αυτούς μόνο ο Ιούδας έφυγε για τα Ιεροσόλυμα 14 περίπου ημέρες πιο μπροστά.

Ο Ευσέβιος, που χρησιμοποιεί στην περίπτωση αυτή τον Ωριγένη, αναφέρει ότι ο Πέτρος κήρυξε το Ευαγγέλιο στους Ιουδαίους της διασποράς, στον Πόντο, τη Γαλατία, τη Βιθυνία, την Καππαδοκία και την Ασία (Εκκλησιαστική Ιστορία, 3, 1.4, 2). Η μαρτυρία αυτή του Ευσεβίου στηρίζεται στον πρόλογο της πρώτης Καθολικής Επιστολής του Πέτρου. Ο Πέτρος πάντως μπορούσε να γράψει και χωρίς να έχει κηρύξει. Και ο Σίλας (πρβλ. Γαλ. 1, 2) κήρυξε, συνοδεύοντας τον Παύλο, στην περιοχή των αποδεκτών της επιστολής. Έτσι μπορούμε να σκεφτούμε ότι ο Πέτρος απευθύνεται σ' αυτούς με τη μεσιτεία του Σίλα.

Αν ο Πέτρος πήγε στην Κόρινθο, όπου πιθανώς υπήρχε μια μερίδα Χριστιανών, που εμφανίζονταν ως οπαδοί του (1 Κορ. 1, 12), δεν μπορεί να αποδειχτεί. Από τις Επιστολές προς Κορινθίους του Παύλου και αυτές που γράφτηκαν από την Κόρινθο (Θεσσαλονικείς, Ρωμαίους), κανένας δεν βγαίνει υπαινιγμός για μετάβαση του Πέτρου στην Κόρινθο. Ούτε οι Πράξεις των Αποστόλων μιλούν για κάτι τέτοιο. Άλλωστε δεν ήταν δυνατό να αναφέρεται κάτι τέτοιο στις Πράξεις, αφού αυτές σταματούν οπωσδήποτε πριν από την άφιξη του Πέτρου στη Ρώμη, που δεν αναφέρουν. Κατά συνέπεια οι Πράξεις δεν μπορούσαν να αναφέρουν την πιθανή διέλευση του Πέτρου από την Κόρινθο όταν πήγαινε στη Ρώμη, όπως αναφέρει ο Κορίνθου Διονύσιος στην Επιστολή του προς την Εκκλησία της Ρώμης (το 170). Έπειτα και οι «αδελφοί» του Κυρίου αναφέρονται στην ίδια επιστολή, χωρίς να γίνεται δεχτό ότι μετέβησαν στην Κόρινθο.

Το κήρυγμα του Πέτρου περιορίστηκε κυρίως στους Εβραίους και μάλιστα στην Παλαιστίνη, ενώ του Παύλου απευθύνεται στους Ιουδαίους της διασποράς και στους Εθνικούς (Γαλ. 2, 7-8. Πρ. 22, 18-21).

Στην πρώτη Επιστολή του αναφέρει ο Πέτρος (5, 13) την εν Βαβυλώνι συνεκλεκτήν και μερικοί υποθέτουν ότι εδώ πρόκειται για την αρχαία Βαβυλώνα ή την ομώνυμη της Αιγύπτου, όπου πιθανώς έδρασε. Το πιο πιθανό όμως είναι ότι πρόκειται για τη Ρώμη, στην οποία βρέθηκε ο Πέτρος το 64 και μαρτύρησε εκεί στις 13 Οκτωβρίου του ίδιου έτους στο τσίρκο του Νέρωνα.

Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία δέχεται ότι ο Πέτρος βρέθηκε στη Ρώμη ύστερα από τη θαυμαστή αποφυλάκισή του (Πρ. 12, 1-17) το 42 ή 44 και έμεινε στην πόλη αυτή ως πρώτος επίσκοπος μέχρι το θάνατό του. Πρώτος όμως Επίσκοπος της Ρώμης

ήταν ο Αίνος, όπως μαρτυρείται από αρχαίο κατάλογο που συνέταξε ο Επίσκοπος Ρώμης Σωτήρ (166-174).

Ο Απόστολος Παύλος, που συνήθιζε να κηρύττει εκεί όπου δεν είχε ακόμη ακουστεί το όνομα του Χριστού, γιατί δεν ήθελε να οικοδομεί πάνω σε ξένα θεμέλια (Ρωμ. 15, 20), ομολογεί ότι θέλει να κηρύξει στη Ρώμη (Ρωμ. 1, 15) την επιθυμία του αυτή αναφέρουν και οι Πράξεις των Αποστόλων (19, 21. 23, 11). Αυτό σημαίνει ότι μέχρι τη στιγμή εκείνη, που γράφει προς τους Ρωμαίους (56), κανένας Απόστολος δεν πέρασε από τη Ρώμη. Χριστιανοί στη Ρώμη υπήρχαν ήδη πριν από το διάταγμα του Κλαυδίου (Πρ. 18, 2), το 50. Εδώ ο Χριστιανισμός εμφανίστηκε από άγνωστους Χριστιανούς που άκουσαν άλλοι τον Πέτρο στα Ιεροσόλυμα την ημέρα της Πεντηκοστής (Πρ. 2, 10 και οι επιδημούντες Ρωμαίοι, Ιουδαίοι τε και προσήλυτοί) και άλλοι τον Παύλο αργότερα στις διάφορες πόλεις, όπου κήρυξε. Έτσι εξηγείται και το γεγονός ότι ο Παύλος στο 16 κεφάλαιο της Επιστολής του προς τους Ρωμαίους στέλνει πλήθος ασπασμών σε πιστούς μιας πόλης στην οποία δεν κήρυξε ακόμη και οι οποίοι ήταν γνωστοί του και συνδέονταν μαζί του.

Άλλωστε η συνεχής μετάβαση πολλών ανθρώπων από τις ανατολικές επαρχίες στη Ρώμη, για προσωπικές υποθέσεις και για εμπορικούς λόγους, και αντίστροφα πολλών Ρωμαίων προς τις ανατολικές επαρχίες συντέλεσαν ώστε να υπάρχει νωρίς ακόμη στη Ρώμη κοινότητα χριστιανική. Από τη Ρώμη έγραψε ο Πέτρος την άνοιξη του 64 τις δυο Καθολικές Επιστολές του.

Πηγή: Α. Α. Γλαβίνα, «Οι δώδεκα Απόστολοι», εκδ. Τέρτιος, Κατερίνη, 1993, σελ. 57-67